

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regula Sancti Patris Benedicti

Benedikt <Montecassino, Abt, Heiliger>

Moguntiae, 1604

D. Anselmi Cantuariensis Archiepiscopi Carmen, de mundi conte[m]ptu,
vitáq[ue] monachorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64533)

D. ANSELMI
CANTVARIENSIS
 Archiepiscopi Carmen, de
 mundi contēptu, vitāq;
 monachorum.

Quid deceat monachum, vel qualis debeat esse,
 Qui iubet vt dicam, porrigat ipse manū.

Non tonsura facit monachum, non horrida vestis :

Sed virtus animi, perpetuusque rigor.

Mens humilis, mundi contemptus, vita pudica,

Sanctaeque sobrietas, haec faciunt monachum.

Hæc vos in cælum (Monachi) quadriga leuabit :

Hæc post hanc vitam præmia summa dabit.

Non tonsura iuuat : iuuat aut vilissimæ vestis :

Si lupus es, quamuis esse videris ouis.

Nam falli possunt homines : sed fallere Christum

(Qui nullum fallit) nemo post hominum.

Ille quidem fucum simulatæ religionis

Damnat, & in reprobis moribus esse nequit :

Vouistis fratres ? vouistis ? Vestra rogamus

Viuite solliciti reddere vota Deo.

In maiestatem diuinam peccat abunde

Quisquis, quæ non vult reddere, vota vouet.

Vouistis Domino vestros conuertere mores?
 Iam non peccetis: sit modus & vitij.
 Nunc humilis uiuat, qui vixerat ante superbus.
 Sit castus, quisquis luxuriosus erat.
 Querebat census aliquis? captabat honores?
 Hinc iam vilescant census honorque sibi.
 Gaudebat dapibus? gaudebat disite mensa?
 Nunc tenuem victum sobria cœna dabit.
 Ille suis letus successibus esse solebat:
 Nunc lacrymis culpas diluat ipse suas.
 Ostro conspicuus, gemmis insignis & auro:
 Veste modo vili squallida membra tegat.
 Verbosus taceat, mitescat feruidus ira;
 Inuidus inuidia dira venena vomat.
 Cuique prius cades placuit, placuere rapina:
 Nunc pius & mitis pacis amator erit.
 Quisquis adulantum ventosa laude tumebat,
 Nunc hominum laudes aestimet esse nihil.
 Et qui sponte malus, gratisque nocere solebat,
 Nunc etiam lesus vtilis esse velit.
 Ad lites facilis fuit hic, ad iurgia praeceptus?
 Fortiter alterius nunc maledicta ferat.
 Non hunc contemptus, non hunc iniuria frangit
 Omnia robusto corde molesta ferat.
 Pax, animique quies inter conuitia duret:
 Nam fortem rerum nulla procella mouet.
 Hec veniam (fratres) conuersio vera meretur:
 Hec valet offensum flectere vita Deum,
 Funestum monacho est quicquid malè suggerit illi
 Et conatur eum fallere mille modis. (sic)
 Esse Deum credat praesentem semper vbique:
 Nec se, si peccat, posse latere putet.

Cuncta scit, atque videt, nec quicquã præterit illũ :

Omnia sunt oculis nuda & aperta suis.

Cum quid turpe facit qui me spectante ruberet :

Cur spectante Deo non magis ipse rubet ?

Si patria iudex sciret sua facta, timeret :

Scit Dominus rerum, cur nihil ergo timet ?

Sed tacet, & differt, & nondum crimina punit :

Puniet, & meritis arbiter æquus erit.

Propositum vitæ monachi seruatò rigorem :

Nec pigeat paruo tempore parua pati.

Exiguus labor est, sed merces magna laboris :

Præterit ille citò, præmia sine carent.

Ergo Deo melius si nil cognoscitis esse,

Imò si summum creditis esse bonum :

Contemptis mundi rebus labentibus istis,

Iam sint in solo gaudia vestra Deo.

Et mihi quæ possunt amitti nulla videntur :

Nec longum quidquid desinit esse reor.

*Nam quid honor ? quid opes ? quid gloria ? quidue
iuuentus ?*

Forma, genus, vires, scæmina, vestis, ager ?

Magna potentia, multa scientia, falsa voluptas ?

Vita quid, & nostri corporis ipsa salus ?

Non amo quod pestis, quod fur, quod surripit hostis,

Et quæ, si parcant, aspera mors adimit.

Quis poterit fari, quis scribere, quis meditari,

Quæ dabis in cælis præmia Christe tuis ?

Quisquis ad hæc igitur paradisi gaudia tendis,

Sedulus angustam nunc age disce viam.

Ne laxes vitæ angustæ mentis habenas,

Diuini semper frena timoris habe.

Expecta

Expecta Dominum, formida iudicis iram:
 Et quod promittit Rex tibi, miles ama.
 Partulus esto vide, mentis deponere tumorem:
 Porta Dei nullum qui tumet arcta capit.
 Summa quidem virtus monachi parere Priori,
 Ferre iugum norma, seque negare sibi.
 Quicquid precipiet, mox & sine murmure sequi:
 Peccatum solum dedecuisse puta.
 Non vilis vestis, non te locus ultimus angat:
 Sapere tui stultos ordinis ista mouent.
 Sed si nos sane sapimus, si vera fatemur,
 Aggreditur virtus ardua, dura probat.
 Qui sibi vilescit, qui se nihil estimat esse,
 Et timet, & mundi labilis alta fugit:
 Hic est & sapiens, & caelo proximus iste:
 Non sine re monachi nomen inane gerit.
 Si vult ditari, varios si querit honores,
 Induit oscultum pellis ouina lupum.
 Sed qui cuncta videt, mundi qui arbiter ille,
 Nouit oues: tacitos nouit & ipse lupos.
 HAE C ergo monachus labiis & corde frequenter,
 Te mihi, te solum da, Deus, & satis est.
 O certe felix possessio, quaeque beatum
 Sola facit! Miserum cetera pondus habent.

FINIS.

Tomo 3. Operum S. Cypriani, circa finem, liber est
de Duplici Martyrio (qui tamen, iudicio Iacobi
Pamelij, creditur esse cuiusdam Neoterici) In quo
hæc precedenti poemati consona habentur.

ON locus desertus, faccus p
veste, legumen pro cibo, ne-
que ieiunia, neque chameu-
niæ Monachum absoluunt.
Sub his inuolucris interdum
laret animus valdè mundanus. Quod ita de-
prehenditur, si ad munus aliquod ecclesiasti-
cum vocentur: ibi videas quosdam ex illis fa-
cillimè vinci deliciis, impatientiores iniur a-
rum, appetentiores vindictæ quam quibus a-
lius sit ex media plebe. Quid causæ est? Quo-
niam corpus exercuerunt magis quàm animû:
cum B. Paulus doceat, quod exercitatio cor-
poralis ad modicum utilis sit, pietas ad omnia
valeat. Non hæc dixerim, quod improbandi
sint, qui talibus modis castigant corpus suum
& in seruitutem redigant: sed quod Sathanas
ille instructus aribus, nonnumquam illu-
dit incautis, transfigurans se in Angelum lu-
cis, & ex huiusmodi corporum exercitamen-
tis inducit illis falsam sanctimonie persuasio-
nem: cumque intus madeant spiritualibus
vitiis, & sibi & aliis habentur pii. Talis erat in-
iustitia Phariseorû: cui prælata est, iudice Chri-
sto publicani iniustitia.

D. Hierony. to. 1. epistola 14. Ad Celantiam
de Ratione piè viuendi: Multò deformior
est superbia, quæ sub humilibus signis laret.

INDEX

1. Timoth. 4.

2. Cor. II.

Luc. 18.